

- អេភេស្វរ ១:១៖ «ខ្ញុំ ប៉ុល ជាសាវករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ តាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើមកពួកបរិសុទ្ធដែលនៅក្រុងអេភេស្វរ ហើយដែលស្មោះត្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» (អ្នកជឿទាំងអស់គឺជា «ពួកបរិសុទ្ធ» ឬពួកបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឲ្យមានភាពបរិសុទ្ធ)។
- ដើម្បីថេទី១ ២:៥៖ «ដ្បិតមានព្រះតែមួយ ហើយមានអ្នកសម្របសម្រួលតែមួយរវាងព្រះ និងមនុស្សលោក គឺព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែលជាមនុស្ស» (ការចូលទៅជិតព្រះដោយផ្ទាល់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់លុបបំបាត់អ្នកសម្របសម្រួលរបស់មនុស្ស)។
- កូលុស ២:១៧៖ «ទាំងនេះជាស្រមោលនៃរឿងដែលនឹងមកដល់ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារនោះជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ»។ (ការអនុវត្តក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញពី បានសម្រេចហើយ ពួកគេលែងជាកាតព្វកិច្ចទៀតហើយ)។

សេចក្តីសញ្ញាពីរ៖ លក្ខណៈជំនួសនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី

ព្រះគម្ពីរបែងចែករវាងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ (ដែលបានប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេនៅភ្នំស៊ីណៃ) និងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី (ដែលបានសម្តែងដោយការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ)។ ហេព្រើរ ៩:១៥-១៧៖ «ដូច្នេះ ទ្រង់ ០ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអ្នកសម្របសម្រួលនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី ដើម្បីឲ្យអ្នកដែលត្រូវបានហៅ អាចទទួលបានមរតកដ៏អស់កល្បជាដាច់ខាតដែលបានសន្យា ពីព្រោះមានសេចក្តីស្លាប់បានកើតឡើង ដែលប្រោសលោះពួកគេពីអំពើល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្តនៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញាទីមួយ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងពាក្យបណ្តាំ ការស្លាប់របស់អ្នកដែលធ្វើពាក្យបណ្តាំត្រូវតែបង្កើតឡើង។ ដ្បិតពាក្យបណ្តាំមានប្រសិទ្ធភាពតែនៅពេលស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមិនមានសុពលភាពទេ ដរាបណាអ្នកដែលធ្វើពាក្យបណ្តាំនៅរស់»។ (ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានអនុវត្តពាក្យបណ្តាំថ្មី ដោយធ្វើឲ្យពាក្យបណ្តាំចាស់ហួសសម័យ។ ពាក្យបណ្តាំចាស់មិនអាចប្រោសលោះជារៀងរហូតបានទេ ប៉ុន្តែពាក្យបណ្តាំថ្មីធ្វើតាមរយៈការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ)។

បេះដូងសីលធម៌ចែកច្បាប់០ការស្រឡាញ់ព្រះនិងអ្នកជិតខាង០បន្តទៅមុខ (កាឡាទី ៥:១៤៖ «ដ្បិតច្បាប់ទាំងមូលត្រូវបានសម្រេចដោយ ពាក្យតែមួយថា ៖ ០ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង០»)។ ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០៖ «...ចូរស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នកឲ្យអស់ ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយអស់ពីគំនិត។ នេះជាបញ្ញត្តិដ៏ធំបំផុតទីមួយ ហើយបញ្ញត្តិទីពីរក៏ដូចគ្នាដែរ គឺត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួន ឯង។ បញ្ញត្តិទាំងពីរនេះជាមូលដ្ឋាននៃក្រឹត្យវិន័យ និងហោរាទាំងអស់»។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិ និងបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់ត្រូវបានបំពេញ និងដាក់មួយ ឡែកនៅលើឈើឆ្កាង។ កូលុស ២:១៣-១៤៖ «ឯអ្នករាល់គ្នា ដែលបានស្លាប់ក្នុងអំពើល្មើស និងការមិនកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាមរបស់អ្នក ព្រះបានធ្វើឲ្យមានជីវិតជាមួយនឹងទ្រង់ ដោយអត់ទោសឲ្យយើងរាល់គ្នាចំពោះអំពើល្មើសរបស់យើង ដោយលុបចោលបញ្ជីបំណុលដែល បានប្រឆាំងនឹងយើងដោយការទាមទារផ្នែកច្បាប់របស់វា។ ទ្រង់បានលុបចោលការនេះ ដោយបោះវាទៅលើឈើឆ្កាង»។ («បញ្ជីបំណុល» សំដៅទៅលើការទាមទាររបស់ក្រឹត្យវិន័យ។ ព្រះគ្រីស្ទបានលុបចោលទាំងនោះ ដោយរំដោះអ្នកជឿពីកាតព្វកិច្ចពិធីសាសនា។)

គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងបទបញ្ញត្តិនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ (កិច្ចការ ១៥:១០-១១៖ «ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាល្បួងល្បួងព្រះដោយដាក់ ដែលទាំងពួកបុព្វបុរសរបស់យើង និងយើងមិនអាចទ្រាំទ្របាន? ប៉ុន្តែយើងជឿថាយើងនឹងបានសង្គ្រោះដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដូចដែលពួកគេនឹងធ្វើដែរ»)។ ការប្រឆាំងនេះអះអាងថាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវត្រូវតែធ្វើតាមតួវា។ ព្រះយេស៊ូវបានបំពេញច្បាប់ (ម៉ាថាយ ៥:១៧-១៨៖ «...ខ្ញុំមិនបានមកដើម្បីលុបចោល ០ច្បាប់ ឬពួកហោរា ទេ គឺមកដើម្បីបំពេញវាវិញ។ ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ដរាបណាមេឃ និងផែនដីបាត់ទៅ គ្មានចំណុចណាមួយ ឬចំណុចណាមួយនឹងបាត់ពីច្បាប់ឡើយ រហូតដល់អ្វីៗទាំងអស់បានបំពេញ») បញ្ចប់តួនាទីពិធីរបស់វា (កាឡាទី ៣:២៣-២៥៖ «ឥឡូវនេះ មុនពេលជំនឿមកដល់ យើងត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្រោមច្បាប់... ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ជំនឿបានមកដល់ហើយ យើងលែងនៅក្រោមអាណាព្យាបាលទៀតហើយ»)។

ស្តង់ដារពីរ៖ ត្រូវបានលុបចោលនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី

សេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបង្កើតភាពខុសគ្នារវាងថ្ងៃបរិសុទ្ធ និងមិនបរិសុទ្ធ ដែលជំរុញការប្តេជ្ញាចិត្តមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា។ ប្រសិនបើថ្ងៃខ្លះបរិសុទ្ធ ថ្ងៃផ្សេងទៀតមិនបរិសុទ្ធទាំងស្រុង ដែលនាំឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងកាន់តែខ្លាំងនៅក្នុងឱកាស ០០០០០;ពិសេស០០០០០;។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សាសនាគ្រីស្ទទាមទាររបៀបរស់នៅប្រចាំថ្ងៃនៃការបង្រៀន (លូកា ៩:២៣៖ ០០០០០;ហាយីទូរង់មានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សសំខាន់ៗ បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ ចូរឲ្យអ្នកនោះលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ០០០០០;។ រ៉ូម ១២:១៖ ០០០០០;ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ឲ្យច្រាយរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាជាយញ្ញបូជារស បរិសុទ្ធ ហើយគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ ដែលជាការគោរពពូជាខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នករាល់គ្នា០០០០០;)។ ពេលវេលាទាំងអស់គឺបរិសុទ្ធ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទប្រោសលោះគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិត។

ស្តង់ដារពីរបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុង ក. ពេលវេលាបរិសុទ្ធ ខ. ទីបរិសុទ្ធ គ. មនុស្សបរិសុទ្ធ ឃ. របស់បរិសុទ្ធ

សេចក្តីសញ្ញាថ្មីផ្លាស់ប្តូរភាពខុសគ្នាទាំងនេះ (១ពេត្រុស ១:១៥-១៦៖ «...ដូចជាព្រះអង្គដែលបានហៅអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់បរិសុទ្ធ អ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវបរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់ការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិសុទ្ធ ដ្បិតខ្ញុំបរិសុទ្ធ»)។

ពេលវេលាបរិសុទ្ធ៖ សេរីភាពពីការប្រតិបត្តិតាមច្បាប់

គ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវបានរំដោះចេញពីការគោរពថ្ងៃសប្តិ (និក្ខមនំ ២០:៨-១១ ដូចខាងលើ; កូលុស ២:១៦ ដូចខាងលើ)។ ការប៉ុនប៉ងដើម្បីរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈថ្ងៃ (កាឡាទី ៤:៨-១១៖ «កាលពីដើម កាលអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ព្រះ អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ជាទាសកររបស់អស់អ្នកដែលមិនមែនជាព្រះដោយធម្មជាតិ... តើអ្នករាល់គ្នាអាចត្រឡប់ទៅរកគោលការណ៍បឋមដ៏ទន់ខ្សោយ និងគ្មានប្រយោជន៍នៃលោកិយនេះដោយរបៀបណា...? អ្នករាល់គ្នាគោរពថ្ងៃ ខែ រដូវ និងឆ្នាំ! ខ្ញុំខ្លាចថាខ្ញុំបានខំប្រឹងធ្វើការដើម្បីអ្នករាល់គ្នាឥតប្រយោជន៍»។ (ប៉ុលប្រៀបធៀបការត្រឡប់ទៅគោរពតាមប្រតិទិនជាមួយនឹងទាសភាពរបស់ពួក

ព្រះវិហារដំបូងបានជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃអាទិត្យ (កិច្ចការ ២០:៧៖ «នៅថ្ងៃដំបូងនៃសប្តាហ៍ កាលយើងបានជួបជុំគ្នាដើម្បីកាច់នំប៉័ង...»); វិវរណៈ ១:១០៖ «ខ្ញុំបាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់...») ដើម្បីរំលឹកដល់ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ម៉ាថាយ ២៨:១) ប៉ុន្តែថ្ងៃអាទិត្យមិនមែនជាថ្ងៃសប្តិទេ។

ការប្រឆាំងនឹងការគោរពតាមតួរ៖ ព្រះយេស៊ូវបានរស់នៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញាចាស់ដើម្បីបំពេញវា (កាឡាទី ៤:៤-៥៖ «ប៉ុន្តែកាលណាពេលវេលាបានមកដល់ ព្រះបានចាត់ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់មក ប្រសូតពីស្ត្រី កើតនៅក្រោមច្បាប់ ដើម្បីប្រោសលោះអ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់»)។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញ ព្រះគុណបានឈ្នះ (រ៉ូម ៦:១៤៖ «ដ្បិតអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចលើអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ទេ គឺស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណ»)។ ការសង្កេតមើលថ្ងៃណាមួយអាចអនុញ្ញាតបាន ប្រសិនបើធ្វើដោយសេរី (រ៉ូម ១៤:៥-៦៖ «មនុស្សម្នាក់ចាត់ទុកថ្ងៃមួយថាប្រសើរជាង ឯម្នាក់ទៀតចាត់ទុកថ្ងៃទាំងអស់ដូចគ្នា... អ្នកណាដែលសង្កេតមើលថ្ងៃនោះ អ្នកនោះសង្កេតមើលដើម្បីគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់») ប៉ុន្តែការដាក់វាគឺជាអំពើបាប (កាឡាទី ៥:១៖ «ដើម្បីសេរីភាព ព្រះគ្រីស្ទបានរំដោះយើងឲ្យរួចពីបាប ដូច្នេះ ចូរឈរឲ្យមាំមួន ហើយកុំឲ្យជាប់នឹងនៃទាសភាពទៀតទេ មេរៀន៖ ចូរខិតខំធ្វើជាសិស្សជានិច្ច។

ទិវាបរិសុទ្ធ៖ ការគោរពបូជាគ្រប់ទីកន្លែង

ព្រះមិនអាចត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងទីធ្លា «បរិសុទ្ធ» បានទេ (កិច្ចការ ៧:៤៨-៤៩៖ «ប៉ុន្តែព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតមិនគង់នៅក្នុងដំណាក់ដែលសង់ដោយដៃមនុស្សទេ ដូចហោរាបានមានបន្ទូលថា ឯស្ថានសួគ៌ជាបណ្តឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយផែនដីជាកំណល់ដើងរបស់ខ្ញុំ...»); យ៉ូហាន ៤:២៤ ដូចខាងលើ)។

សេចក្តីសញ្ញាចាស់បានរឹតត្បិតការចូលទៅកាន់រោងខបោសច/ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (ហេព្រើរ ៩:១-៨៖ ឯ«សូម្បីតែសេចក្តីសញ្ញាទីមួយក៏មានបទបញ្ញត្តិសម្រាប់ការចូល និងកន្លែងបរិសុទ្ធនៅលើផែនដីដែរ...») ប៉ុន្តែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានហែកវាឯនន (ម៉ាថាយ ២៧:៥១៖ «...ហើយមើល រាំងនននៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានរំលឹកលើច្រកក្រោម...») ដែលតំណាងឱ្យការចូលទៅកាន់ព្រះវរបិតាដោយបើកចំហ (អេភេសូរ ២:១៨៖ «ដ្បិតតាមរយៈទ្រង់ យើងទាំងពីរមានផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះវរបិតា

ការគោរពបូជាគឺជារបៀបរស់នៅមួយ (រ៉ូម ១២:១ ដូចខាងលើ)។ ព្រះវិហារ (មនុស្ស) គឺជាគ្រួសាររបស់ព្រះ (អេភេសូរ ២:១៩៖ «ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាលែងជាជនបរទេស ឬជាអ្នកស្នាក់នៅបណ្តោះអាសន្នទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាពលរដ្ឋតែមួយជាមួយពួកបរិសុទ្ធ និងជាសមាជិកនៃគ្រួសាររបស់ព្រះ») ប៉ុន្តែគ្មានអគារណាមួយបរិសុទ្ធដោយធម្មជាតិឡើយ។

ការប្រឆាំងនឹងតួរ៖ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាស្រមោល (ហេព្រើរ ៨:៥៖ «...ពួកគេបម្រើច្បាប់ចម្លង និងស្រមោលនៃអ្វីៗនៅស្ថានសួគ៌...»)។ រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះវិហារពិត (យ៉ូហាន ២:១៩-២១៖ «...បំផ្លាញព្រះវិហារបរិសុទ្ធនេះចោល ហើយក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងលើកវាឡើង»។ ...ទ្រង់កំពុងមានបន្ទូលអំពីព្រះវិហារនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់»)។

មេរៀន៖ ខត្តភាពសម្រាប់ព្រះគ្រប់ទីកន្លែង។

មនុស្សបរិសុទ្ធ៖ សមភាពនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

គ្មាន «ពួកបរិសុទ្ធ» លំដាប់ខ្ពស់ទេ; អ្នកជឿទាំងអស់សុទ្ធតែជាពួកបរិសុទ្ធ (អេភេសូរ ១:១ ដូចខាងលើ)។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាសម្តេចសង្ឃតែមួយគត់ (ហេព្រើរ ៧:២៣-២៨៖ «...ពួកសង្ឃមុនៗមានចំនួនច្រើន ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានរាំងដោយសេចក្តីស្លាប់ពីការបន្តកាន់តំណែង ប៉ុន្តែទ្រង់កាន់តំណែងជាសង្ឃរបស់ទ្រង់ជាអចិន្ត្រៃយ៍... ដ្បិតវាពិតជាសមរម្យណាស់ដែលយើងគួរតែមានសម្តេចសង្ឃបែបនេះ បរិសុទ្ធ គ្មានទោស ឥតស្នាមប្រឡាក់...»)។ អ្នកជឿទាំងអស់បង្កើតបានជាសង្ឃរាជ (ពេត្រុសទី១ ២:៩៖ «តែអ្នករាល់គ្នាជាពូជសាសន៍ដែលបានជ្រើសរើស ជាសង្ឃរាជ ជាប្រជាជាតិបរិសុទ្ធ...») ដោយថ្វាយយញ្ញបូជាខាងវិញ្ញាណ។

អ្នកសម្របសម្រួលម្នាក់៖ ព្រះគ្រីស្ទ (ដើម្បីថេទី១ ២:៥ ដូចខាងលើ)។ ការអធិស្ឋានទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ ឬម៉ារី គឺផ្ទុយនឹងរឿងនេះ (រ៉ូម ៨:៣៤៖ «...ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ទ្រង់ជាព្រះអង្គដែលបានសុគត... ដែលគង់នៅខាងស្តាំព្រះ ដែលពិតជាអង្វរជំនួសយើងមែន»)។ គ្មានការបែងចែករវាងបព្វជិត និងគ្រហស្ថទេ (ម៉ាថាយ ២៣:៨-៩៖ «ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវហៅថាជាអ្វីមួយទេ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមានត្រូវតែមួយ ហើយអ្នករាល់គ្នាជាបងប្អូននឹងគ្នា។ ហើយកុំហៅអ្នកណាថាឪពុកនៅលើផែនដីឡើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមានព្រះវរបិតាតែមួយ ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌»)។ ទាំងអស់សុទ្ធតែមានការប្តេជ្ញាចិត្តស្មើគ្នា ជាមួយនឹងអំណោយទានផ្សេងៗគ្នា (អេភេសូរ ៤:១១-១២)។

ការប្រឆាំងនឹងតួរ៉ា៖ បព្វជិតភាពរបស់លើវិបានបញ្ចប់ (ហេព្រើរ ៧:១១-១២៖ «...ដ្បិតកាលណាមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងបព្វជិតភាព នោះចាំបាច់ត្រូវមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងក្រិស្ទវិន័យដែរ»)។ ការគោរពតាមតួរ៉ាបានបន្តលុបបំបាត់ការបែកបាក់។

មេរៀន៖ ប្រព័ន្ធបព្វជិតលើកកម្ពស់ស្តង់ដារពីរ ដែលខុសពីព្រះគ្រីស្ទ (កាឡាទី ៣:២៨៖ «គ្មានសាសន៍យូដា ឬក្រិក គ្មានទាសករ ឬអ្នកសេរី គ្មានបុរស និងស្ត្រីទេ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែតែមួយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ»)។

គោតិសិដ្ឋ! របស់ពិសិដ្ឋផ្សេងៗ

កតិកាសញ្ញាថ្មីលុបចោលភាពខុសគ្នា៖

- អាហារបរិសុទ្ធ (១ដើម្បីថេ ៤:៣-៥៖ «...អ្នកណាហាមឃាត់អាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយទាមទារឲ្យចៀសវាងអាហារដែលព្រះបានបង្កើតមក ដើម្បីឲ្យគេទទួលបានដោយអរព្រះគុណ... ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើតមកសុទ្ធតែល្អ...»; ហេព្រើរ ១៣:៩៖ «កុំឲ្យរង្វេងដោយសេចក្តីបង្រៀនផ្សេងៗ និងចម្លែកៗឡើយ ដ្បិតវាជាការល្អសម្រាប់ចិត្តដែលរឹងមាំដោយព្រះគុណ មិនមែនដោយអាហារទេ...»; ម៉ាកុស ៧:១៩៖ «...ដូច្នេះ ទ្រង់បានប្រកាសថាអាហារទាំងអស់ស្អាត»)។
- អាសនៈបរិសុទ្ធ (ហេព្រើរ ៧:២៧៖ «...ទ្រង់មិនចាំបាច់ថ្វាយយញ្ញបូជាដូចពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ទាំងនោះជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ... ដ្បិតទ្រង់ បានធ្វើដូច្នេះម្តងជាស្ថាពរហើយ កាលទ្រង់ថ្វាយខ្លួនទ្រង់»)។ ហេព្រើរ ១៣:១០៖ «យើងមានអាសនៈមួយ ដែលអ្នកដែលបម្រើក្នុង គ្រួសារគ្មានសិទ្ធិបរិភោគពីអាសនៈនោះទេ»)។
- រូបភាព/រូបតំណាង (និក្ខមនំ ២០:៤៖ «...កុំឲ្យធ្វើរូបផ្លាក់សម្រាប់ខ្លួនឡើយ...»; យ៉ូហានទី១ ៥:២១៖ «កូនតូចៗអើយ ចូររក្សាខ្លួនឲ្យ នៅឆ្ងាយពីរូបព្រះ»)។
- សម្លៀកបំពាក់ ទឹកបរិសុទ្ធ ធូប មេដាយ រត្នបុរាណ ភាសា រូបមន្ត ឈើឆ្កាង៖ ទាំងនេះនាំចូលប្រភេទព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយមិនត្រឹមត្រូវ (កូរិនថូសទី២ ៣:៦៖ «...ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី មិនមែនតាមអក្សរទេ គឺតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ ដ្បិតអក្សរសម្លាប់ តែព្រះវិញ្ញាណប្រទានជីវិត»)។

ការប្រឆាំងនឹងច្បាប់៖ រ៉ូម ៧:៦៖ «ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងត្រូវបានដោះលែងពីច្បាប់ ដោយបានស្លាប់ចំពោះអ្វីដែលបានចាប់យើងជាឈ្លីយ ដើម្បីឲ្យយើងបម្រើតាមរបៀបថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនតាមរបៀបចាស់នៃក្រមសរសេរនោះទេ»)។ ច្បាប់បាននាំទៅដល់ព្រះគ្រីស្ទ (កាឡាទី ៣:១៩-២៥)។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ ពីស្រមោលទៅពន្លឺ

កូលុស ២:១៧ (ដូចខាងលើ) បង្រៀនថា ឆាតុផ្សំនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាសេចក្តីពិត។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺហួសសម័យ (ហេព្រើរ ៨:១៣៖ «ក្នុងការនិយាយអំពីសេចក្តីសញ្ញាថ្មី ទ្រង់ធ្វើឱ្យសេចក្តីសញ្ញាថ្មីមួយហួសសម័យ។ ហើយអ្វីដែលកាន់តែហួសសម័យ ហើយចាស់ទៅៗ នោះត្រៀមខ្លួននឹងរលាយបាត់ទៅ»)។ គ្រិស្តសាសនាសម័យទំនើបភាគច្រើនឆ្លុះបញ្ចាំងពីសាសនាយូដាក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវពិធី និងឋានានុក្រម។

ការប្រឆាំងនឹងការអះអាងរបស់តួរ៉ា៖ អេភេសូរ ២:១៤-១៥៖ «ដ្បិតទ្រង់ផ្តល់ជាសន្តិភាពរបស់យើង ដែលបានធ្វើឲ្យយើងទាំងពីរនាក់រួមគ្នាតែមួយ ហើយបានរុះរើជញ្ជាំងបែងចែកនៃអវិភាពនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ដោយលុបបំបាត់ច្បាប់នៃបញ្ញត្តិដែលបានចែងនៅក្នុងបញ្ញត្តិ...» ព្រះយេស៊ូវបានព្រមានប្រឆាំងនឹងប្រពៃណីរបស់មនុស្ស (ម៉ាកុស ៧:៦-៨៖ «...ប្រជាជននេះគោរពខ្ញុំដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់ពួកគេនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ ពួកគេថ្វាយបង្គំខ្ញុំដោយឥតប្រយោជន៍ ដោយបង្រៀនបញ្ញត្តិរបស់មនុស្សជាគោលលទ្ធិ»)។ ...)។ ការប្រតិបត្តិតាមតួរ៉ាប្រឈមនឹងការបំបែកមនុស្សម្នាក់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ (កាឡាទី ៥:៤៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលចង់រាប់ជាសុចរិតដោយសារច្បាប់ អ្នករាល់គ្នាបានផ្តាច់ចេញពីព្រះគុណហើយ»)។

ចូរទុកស្រមោលចោលសម្រាប់ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ជាកន្លែងដែលសេរីភាពពិតសោយរាជ្យ (យ៉ូហាន ៨:៣៦៖ «ដូច្នេះ បើព្រះរាជបុត្រាប្រោសអ្នករាល់គ្នាឲ្យរួច នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានរួចជាមិនខាន»)។ នេះផ្តល់អំណាចដល់ការរស់នៅដែលដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនការគោរពតាមពិធីសាសនាទេ។